

μή της βρώμας σου μυρίζεις
και κινείς τόν θαυμασμόν.

«Κάθε βρώμα σου, βανίλια
και λουμπίν κι' ύλαγγυλάγγη,
και γαμίζου τα μαντύλια
σιχαμίνου παληο-Φράγκου.

«Θάμβος τὰ καμώματά σου,
ὅπως λίνε κι' οσοφοί,
και τ' ἀποπατήματά σου
θρίψις, πίψις και τρυφή.»

Πολύπλοκος 'Εμπυρίδς πὸ τὴν ἀκούῃς και γαυρίδς.

Β'

Τῶν κενῶν τῶν ἱμπυρίων τὸ κινούριον Ἐκφρικό
'τάραξε τὸ Ναυτικό,
κι' ἔγιναν μαλλίττα κουδάρια
τὰ δελφίνα και τὰ ψάρια.

Μάϊνα τοὺς Παπαφίγκους, κι' ἔγινε μὲλα κι' ἔγινε λίσσα...
σῆμα, Φουσιλῆ, και 'πίς
πὺς μὲ τούταις τῆς 'ντροπαίς
πῶ πολλὸ θὰ κοκκινίσῃ και τοῦ Πατισιῶχ ἡ φίσσα.

'Ἐνας ναυπηγὸς σπουδαίος και τοῦ Πρίγκηπα κουμπάρος
'στὸν Ραυτόπουλο τὸ ρίχνει τῆς κενότητος τὸ βάρος,
κι' ὁ Ραυτόπουλος φωνάζει πὺς αὐτὸς δὲν φταίει δόλου
κι' ὅλη 'μέρα κι' ὅλη νύκτα τρίχουν τάρμενα τοῦ Στόλου.

Τζάνουμ, κάνετε νισάφι,
'πίστε τώρα τὴν ἀλήθεια...
'στὸ Ρωμαίτικο συναφί
δλα γίνονται συνήθεια.

Τὰδε λέγει Τσαμαδὸς
διατάρως κι' εὐφραδῶς,
πὺς ὁ κύρ 'Αναστασίου τῶξερ πὺς ἦσαν ἀδεῖα
πρὶν ὁ πόλεμος γινῆ,
ὅταν ἔρριχναν ἀκόμη 'μπρός στὴ Μῆλο παραγάδια
μπουρλοτζέρηδες κλεινοί.

Μιὰν ἡμέρα λίνε τότε πὺς γιὰ γούστο δίχως ἔνοχη
ἔπαιξε μὲ μὲ τερπίλη, λὲς και νάταν ζαχαρίνα,
πλὴν ἀπάνω 'στὸ παιγνίδι τὸ πορεῖον τῆς τερπίλης,
τὸ κενὸν βροντώδους ὕλης,
ἀπ' τοῦ ναυπηγοῦ τὰ χέρια δίνει μία και τοῦ πέριτες,
κι' ἤθελε νὰ τοῦ ξεφύρῃ, λὲς και νὰ τοῦ ἔδωκε νέρφι.
Πλὴν αὐτὸς τὸ συλλαμβάνει
κι' ἀπ' ἑδῶ κι' ἐκεῖ τὸ κρῖνει
κι' ἔδειξε τὸ πορεῖον βλέπει
και τὸ βάζει μὲς 'στὴν τσίπη.

Τότε τρέχει πρὸς τὴν πρῆμνη τὰ συμβαίνοντα νὰ 'πῃ
'στὸν μεγάλο τσελεπὶ,
ὁ δὲ Πρίγκηψ παρεούθς
ἔμεινε κεραυνωθεῖς,

κι' ἄφησε τοὺς ρεμβασμούς του και τῆς ἔνοχιας τῆς πολλαίς,
κι' εἶπε 'στὸν 'Αναστασίου : κύρ κουμπάρε, τί μοῦ λὲς ;
μὲ μὴν 'πῆς πὺς ἔβηκες ἀδεῖα τῶν μπουρλότων τὰ πορεῖα,
μὴν τὸ μάθη κι' ὁ Σουλτάνος και μὰς κἀνη φασαρία.»

Τὰδε λέγει Τσαμαδὸς
διατάρως κι' εὐφραδῶς,

πλὴν μὲ τούτων λήγουν τὰδε κι' ἄλλοι φέροντες τὰ πρῶτα
και καθίνας ἔχουν ὡτα
μαρτυρίας ἀκούωτα
σοβαρότητος πολλῆς,
κι' ἔλαγε 'στὸν Περικλιτό
κι' ὁ ζευσεύκος Φασουλῆς.

«Εἶδες εἶδες, μασκαρῆ,
ποῦ μοῦ λὲς καμμιὰ φορὰ
πὺς δὲν ἔχομε ναυμάχους ἀνταξίους σὰν και πρῶτα
γιὰ Κανάρηδων μπουρλότα ;

«Εἶδες εἶδες, κουνεὶν,
ποῦ μοῦ λὲς 'στὸν καφφενὶ
πὺς κανεὶς δὲν ἔχει θάρρος
και θαρρεῖ πὺς εἶναι Χάρος
τὸ πορεῖον τῆς τερπίλης
κι' ἄνευ τῆς βροντώδους ὕλης ;

«Εἶδες τώρα, βρὶ κασοῖδη,
πὺς τῆς ἔχουν γιὰ παιγνίδι
τοῦ καιροῦ μας οἱ ναυμάχοι,
ποῦ τοὺς ἔχεις 'στὸ στομάχι ;

«Συλλογίσου, βρὶ, και κρῖνε
πὺς τῆς ἔπαιξαν 'στὸ χέρι...
θὰ μοῦ 'πῆς πὺς ἀδεῖα εἶναι
κι' ἀδεῖα εἶναι πορὸς τὸ ξέρι ;

«Εἰμπορεῖς και σὺ, ψωφίλη,
νὰ κιντάρης μὲ τερπίλη
δίχως σύσσωμος νὰ φρίξης ;
κι' ἂν ξερῇ σου τὴν χῆ κι' ἀδεῖα,
θῆξης θάρρος νὰ τὴν σείξης
μὲς 'στὰ δὲθ σου τὰ ξεράδια ;

«Μὴ 'μιλῆς λοιπὸν καθόλου
γιὰ τὰ θαύματα τοῦ Στόλου,
και τερπίλαις μὲς 'στὰ χέρια τῶν ναυμάχων μας ἰδὲ...
εἰμποροὺς νὰ τῆς παιζῇ κι' ὁ Κανάρης ;... ἀμυρὲ ἔε ;

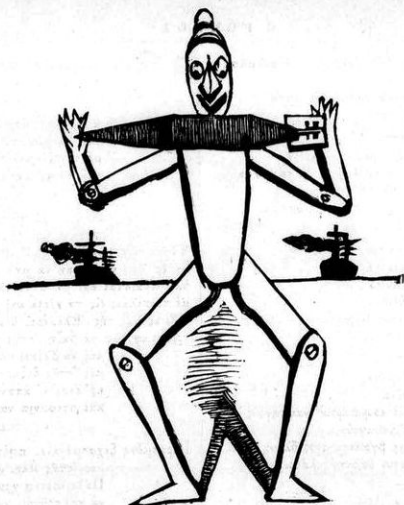
«Θάχῃ μάθει, Περικλιτό, κι' ὁ Σουλτάνος ὁ μαριόλος
τί ναυμάχους κρῖθει μῆσα τῶν Γεζαούρηδων ὁ Στόλος,
κι' εἶχε γίνεῖ καρχαμπίρα και τὸν 'πῆγε τρία κι' ἕνα
σὰν και σένα, σὰν κι' ἐμένα,
κι' οἱ ναυμάχοι του κλεισμένοι μῆσα 'στὸ Τσανακαλέ
νύκτα 'μέρα μὲ τρομαραῖς ἱκαννίζαν ναργιλέ.

Γ'

Τὶ Κριτήριον μεγάλο !... σκιάζεται κι' ὁ Φασουλῆς,
κι' ὅλο μάρτυρος προσβάλλουν κι' εἶναι σαματὰς πολὺς.
Θρίαμβος γιὰ τοὺς ἀθῶους, γιὰ τοὺς πταιστας τιμωρίας,
πλὴν ἀκούς κι' ἀποκαλύψεις ἀληθῶς τρομακτικαῖς,
κι' ἄλλοι λήγουν πὺς ἀνήκουον τῆς τερπίλης τὰ πορεῖα
εἰς τὰς ὕλας τὰς εὐφλέκτους κι' ἄλλοι 'στὰς ἱερητικαῖς.

Τὶ σοῦήτης ποικίλη,
και καθίνας ποῦν' ἔκει
γίνεται κι' ἱκεῖνος ὅλη
εὐφλεκτος κι' ἱερητικῆ.

Και τοῦ Φασουλῆ πρῶτοντος
πέφτουν μῦθοι βροχῶδον

και βροντῶ τριγύρω βρόντος
ὕδαργύρων βρονταῶν.

Μὰ τὸ Τηλέφωνον λαλεῖ,
νομίζω κάποιον πῶς καλεῖ,
κι' ἀρχίζουν κάτι μυστικά
γριζώδη και συμβολικά.

Ποῖος εἶσαι ; — πρῶτος ἄγγελος — τί θέλεις ; — τρικολόρο. —
καλὰ καλὰ — χαιρετισμούς κι' ἀπὸ τὸν Κάβο-Ντόρο. —
Ποῖος εἶσαι ; — νῖος ἄγγελος — τί θέλεις ; — τὸν κουμπάρο,
κι' ὅποιος γιὰ τοῦτον πῆ κακό, κακό ψυχρό του φλάρο.

Ὁ δὲ λάλος Φασουλῆς,
καραγκιόζης εδωνταλῆς,
μῆλις ἄκουσε κουβίνταις μυστικαῖς τοῦ Τηλεφώνου,
μ' ἔκφρασιν μεγάλου πόνου
'στὸν Ραυτόπουλο σιμόνει, 'στὸν Ραυτόπουλο προσείχει,
καὶ σιγὰ τοῦ ψιθυρίζει πῶς κακὴ δουλειὰ τοῦ τρέχει.

Ἄχ ! Ραυτόπουλε καυμένη
τῆς Τορπιλικῆς Ἀμόνης,
'γρήγορα πολλοὶ μοῦ λίνε
πῶς χωρὶς χρυσὰ θὰ μείνης.

Συφορίλια πῶθ θὰ πάθης,
μὰ σοῦ πρέπει γιὰ νὰ μάθης,
κι' εἶθε μάθημα νὰ γίνῃ σὲ καθίνα μας μικρὸ
πῶς τὸ φῆρι τὸ μεγάλο τρώει πάντα τὸ μικρὸ.

Κι' ἂν τὸ τμήμα διευθύνῃ
τῆς Τορπιλικῆς Ἀμόνης,
μὰ σὲ δικαίως πείθεις ἔξω, λείπει κρίσις κι' ἔμπειρία,
καὶ τὰ καυκάλα σὰς ἀδίσχῃ σὺν τορπιλικῆς ἔμπειρία.
Πῶς τὴν γλωσσά σου δὲν δίνεις, μὰ τὴν λύνεις καὶ μὰς λείπῃ
πῶς κι' ὁ Πρίγκιπας μὰς φταίει ;
πλὴν ἀκούστε λόγια λίγα
κι' ἀπὸ 'μὲ τὴν βρωμομυῖγα

ὄλοι σὲς ὅπου μὰς λίνε σαχλαμαρίας σὺν κι' αὐταῖς...
καὶ σὲ κάθε κόσμου σφαίρα
μὰ πρὸ πάντων ἰδῶ πέρα
Πριγκηπόπουλο σὺν εἶσαι δὲν 'μπορεῖς ποτὶ νὰ φταῖς.

Πάρτε κάβο, Ναυτικί,
κι' εὐφλεκτοί κι' ἐρηκτικί,
κι' εἶναι κάτι πῶθ σημαίνει 'στὸν χρυσοῦν αὐτὸν αἰῶνα
νέχρης μπάριμπα 'στὴν Κορώνη καὶ πατίρα μὲ Κορῶνα.

Σκασιός λοιπὸν, καὶ τοῦ λοιποῦ μὴ βγάλετε μιλιὰ
γιὰ τὸ θαλασσογίννητο παιδί τοῦ Βασιλέρα,
κι' ἂν ἄστρα λήγεσθε καὶ σὲς, πλὴν ἧλιος εἶν' ἐκείνος,
πῶθ τοῦδωσαν καὶ τόνωμα τοῦ πτερωτοῦ δελφίνος,
σὲς εἶσθε δορυφόροι του καὶ λάμπετε 'στὴν πάστρα,
μὰ μπρὸς 'στὸν ἧλιο τὸν χρυσὸ ποῖος τὰ κυττάζει τᾶστρα ;
'Εκείνος εἶναι τριχροτο καὶ σὲς παλημασούνας,
αὐτὸν τὸν λίνε ντίλιφια καὶ σὰς παλημουρούνας.

Δ'.

Κριταὶ τῆς δικῆς σοβαροί,
μὴν παραφαινεσθε σκληροί.
Μεγάλο μὴ νομίζετε καὶ τοῦτο τὸ κακό
κι' ὁ Στόλος μὰς δὲν ἔπαθε κανένα ξαφνικό,
κι' οὐτ' ἔκανε μὲ Τούρικο καράβι καραμπόλα
καὶ σφὸς ἦλε κι' ἀθλαθῆς κι' ἀκίριος καθ' ὅλα,
κι' ἀραξε μείσα 'στὰ νερὰ πλάγου γαλανοῦ
νάναι ροβίρ' ἀδηάκωπη γιὰ τὸ Καρὰ-Μπουρνού.

Κριταὶ τῆς δικῆς σοβαροί,
μὴν παραφαινεσθε σκληροί,
καὶ μὴ δι' ἀποφάσεων στραφῆτε σκληροτάτων
πρὸς τοὺς ναυμαχούς τῶν σκληρῶν καὶ τῶν ἀβρῶν πειλμάτων.

Συλλογισθήτε, Πραϊτόρες, πώς κι' όλων μας τὰ πέλματα
σκληρά και ντιελικάτα
μέ τῆς φυγῆς τὸν πόλεμον ἐκόλλησαν εἰς τέλματα
παχὺν πηλὸν γιμάτα

Ναί, σοβρὸν Πραϊτώριον, μὴ στρέψῃς ἐναντίον
κι' εἰς ὄσους Ἄργους αὐστηροῦς ἐπιλογὸν τὰ τμήματα
τῶν κινουμένων τορπιλῶν και τῶν ἱπποκινήτων,
κι' ἄς μᾶς ἐξάρουν τὴν ψυχὴν χαρμύσινα μνημόματα.

Εὐοὶ τὸ Δικαστήριον,
κι' εἰς λήθης χωνευτήριον
ριφθῆτω πᾶν ἐμπύριον,
κι' ἄς ἰδῶμεν εὐδιαν,
και σγῶμεν πρὸς τὸν Κύριον
τὸν νοῦν και τὴν καρδίαν.

Παρασμένα ξεχασμένα,
μὴ δικάσετε κανένα.
Ραυτοπούλους τῆς Ἀμύνης και κομπάρους ναυπηγούς
και τοὺς ἄλλους ναυαγούς,
κι' ὄσους φταῖνε και δὲν φταῖνε βγαλέτι τοὺς ὄλους λάδι
κι' ἄς τοὺς στήσουν ὀφρῆς κλάδοι.

Παρασμένα ξεχασμένα,
μὴ δικάσετε κανένα,
και ν' ἀκούσετε κ' ἑμένα,
ποῦ παλιῶ με τῆς Μούσαις
μέσ' στοὺς κήπους τοῦ Κλαυθμῶνος,
κι' ἔχω μαλακαῖς πατούσαις
γιὰ τὴν γῆ τοῦ Παρθενῶνος.

Ε'

Καταστράπτω και βροντῶ,
ρίχνω κάτω τὸ κοντύλι,
κι' ἀδιάφορος γλεντῶ
παίζωνται με μιά τορπίλη.

Βρέ τορπίλη μου, βρέ φῶς μου,
πάρε στόμα και μιλιέ,
κι' ἐξηγήσεις ἔλα δός μου
γιὰ τοῦ Στόλου τὴν δουλειά.

Ὅσα λένε τώρα τώρα τὰ νομιζῶ κολοκύθια
και τὰκούω βερσιέ,
κι' ἴσως μόνον ἀπὸ σὲ
θὰ ἔμπορῶσα νὰ γνωρίσω και νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια.

Σὺ τοῦ Στόλου μας τὸ λούσο,
ἔμιλησέ μου νὰ σ' ἀκούσω.
Μύησε κι' ἐμὲ τὸν βλάκα ἴσ'τὰ μυστήρια τῆς δικῆς,
κι' ἔλα πῆς μου δυνατά...
τὸξεραν πὼς ἦσαν ἄδεια τὰ πυρεῖα πρὸ τῆς νίκης,
ἢ κατόπιν και μετὰ ;

Φώτισε τὸν Φασουλῆ,
πλὴν ἐκεῖνη δὲν ἔμιλει,
μυστικότης, βουδχαμάραις,
μιά χαρά και ὅπο τρομάραις.

Ὡ μὴχάνημα θανάτου, πλὴρῆς τόσων μυστηρίων,
κᾶν ἐμπύριον σὲ λῆγουν, κᾶν σὲ λῆγουν ἐμπυρεῖον

κι πυρποληταὶ τοῦ Στόλου,
πῆγαινε κατὰ διαβόλου.

Φτεῦ ! κι' ἀρχίζω τὸ σουλάτσο
μέσ' σ' ἰχώματα σπατά
μέ τὸν Περικλῆτο μπράτσο,
ποῦχει πέλιματα λεπτά.

Χαίρετε, Στρατοὶ και Στόλοι,
βάσανα ποῦ τᾶχουν ὄλοι.

Τῶν κενῶν τῶν ἐμπυρεῖων ἄς μᾶς λείψουν τὰ σικλιτικ...
ὕστερ' ἀπὸ τὴν νίκη νὰ μὴν ἔχωμε και τίποτα ;
ὄλοι πταῖσται και μὴ πταῖσται νὰ φωναζοῦν ὡ σ α ν ν ἄ
μέ τορπιλαῖς εἰς τὰ χέρια και μ' ἐμπύρια κενά,
ὁ δὲ κόσμος τῆς Ἑλλάδος, ὁ καθ' ὅλα συνετός,
τριανάτφυλλα νὰ βαζῆ ἴσ'τῆς κομπάρουσαις κι' αὐτό,
και νὰ βλίπω σκόνης σάλον
μέσ' σ'τῆς δόξης τὸ καμῖνι,
κι' ἴνας ν' ἀπαντᾷ τὸν ἄλλον
και στεράνια νὰ τοῦ ἐγῆρ.

Παρασμένα ξεχασμένα... ποῖος θυμάται τίποτα τώρα
μέσ' σ'τῆς νίκης μας τὴν μπόρα ;

Πάλι κόντιοι χρυσοί,
νὰ και τοῦτος, νὰ και σὺ,
Τουρκομάχῃ τῆς φουγάλας, νὰ σπαλιέται, νὰ γαλόνια,
γιὰ νὰ λάμπῃς ἴσ'τὰ σαλόνια,
νὰ και σὺ, κλεινὴ Ναυμαχῃ και τοῦ Στόλου μας στολιδί,
ποῦχεις μίση δακτυλιέ,
νὰ κατὰχρῶσε κασιέτι
και σὲ κάθε καλληκάρι,
ποῦχει τρυφερο ποδάρι
και πατούσα γιὰ παρκέτο.

Παρασμένα ξεχασμένα... στάμπατ μάτερ ντολορῶξα,
κι' ὄλο κάρφωμα και πόξα,
τὸ κεράλι σας ἀπάνω
κι' ὄστε πέντε ἴστον Σουλτάνο.

Δροσίσου ὄδωλα μας ψυχῆ,
και νέα σάλπιγγ' ἀντηχεῖ
πὼς ἦλθε πάλιν ἐπιχῆ,
ποῦ πέρτει βράβυ και ταχῶ
μεταρροθμίσουν βροχῆ,
κι' ὁ κόσμος βλίπει σιωπῶν
ἐπιτροπᾶς ἐπιτροπῶν
μὲ σχιδιόν και μὲ σκοπὸν
και λέει στόκα τὸ λοιπὸν.

Κι' ἂν πόλεμος γενῆ ξανά,
σάν πρῖν νὰ ξαναφύγομε
κι' ἐμπύρια ν' ἀνοιγῶμε
καθὼς και σήμερ' ἀδείνα.

Και καρπόσαις ποικιλίαις
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τὸν Ἄντινον και Παλαμῖν κι' ἐ Φασουλῆς συζητεῖ
γιὰ τὸν γνωστὸν διορισμὸν, ὅπου κατέλας ἔβρε.
Και τοῦτος ἐ διορισμὸς ἐκ τῶν στανικαῖτων
δὲσ' τιμημένον μαχητῶν τὸν καδ' ἡμῶν γραμματῶν
τιμῆ και γιὰ τὸν Ἄντινο και γιὰ τὸν Παλαμῖν.
πλὴν και τὸν διοριστα κλειστότερον τιμᾶ.